

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἡμέραν ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνοπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῆς
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Ἐὰ περὶ μενεῖα ἡμῶν χειρὸ γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνοπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης ἐν εἰς δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορᾷ εἰς τὰς Κυρία. γίνετα δικτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ἀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν γραμματοσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβίτας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὴν Ἐκθεσιν. Α'. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου). — Γυναῖκες Συγγραφεῖς. Ἡ κόμησσα Hahn-Hahn. (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Εἰκόνες ἀπὸ τὴν καταιγίδα (ὑπὸ δος Μαρίας Ζεσοβοδάκη). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Ἀλληλογραφία. — Συναγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Δι' ἐν ἄνθος (ἐπιφυλλίς (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη).

Αἱ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ Εἰς τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ

Α'.

Ἐπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἀκόμη μίξ ἐσφαλμένη γνώμη εἰς τὸν κόσμον, ἰδίως εἰς τὰς κοινωνίας, αἱ ὅποισι περισσότερον νηπιάζουν εἰς τὸν πολιτικόν, ὅτι δηλ. οἱ ἄνδρες ἐργάζονται καὶ ἀγωνίζονται διὰ τὴν ζῆν καὶ αἱ γυναῖκες ὄχι.

Ἡ πλανημένη αὐτὴ ἰδέα πρέπει νὰ ἀποδοθῆ εἰς μίαν τάξιν γυναικῶν, ἢ ὅποια ἀπαντᾷ εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας τοῦ κόσμου καὶ ἢ ὅποια ἀποτελεῖ τὸ ἐν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν μόνον ἐν τῇ ὁλότητι τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ.

Εἶναι ἡ τάξις τῶν εὐπόρων γυναικῶν, ἡ τάξις ἡ ἀριστοκρατικῆ, ἡ πλουσία, ἡ οικονομικῶς καὶ κοινωνικῶς ἀνεξάρτητος, ἢ ὅποια ζῆ διὰ νὰ ἀπολαμβάνη μόνον τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ διὰ νὰ στολίζῃ τὴν ζῶν, ὅταν τύχῃ τὸν πλοῦτον καὶ τὸ γένος νὰ συνοδεύῃ καὶ κάλλος καὶ εὐφυΐα καὶ μόρφωσις, ὅπως δῆποτε ὑπερτέρα.

Διὰ τὰς γυναικίας αὐτάς, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἡ ζῶν εἶναι ἐστρωμένη με ἄνθη, τὰ ὅποια ἕνας ἥλιος αἰωνίως γελαστός καὶ μειδιῶν χρωματίζει με θαυμασία χρώματα καὶ μυρόνει με πολύτιμα ἀρώματα.

Εἰς τὰς γυναικίας αὐτάς εἶναι πάντοτε ἐστραμμένα τὰ βλέμματα τῶν ποιητῶν, καὶ περὶ τοὺς θρόνους των τοὺς χρυσοῦς ἐτριγύρισε πάντοτε τὸ πνεῦμα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι

ἐζήτησαν νὰ μελετήσουν τὴν γυναικίαν, εἴτε εἰς τὴν οἰκογενειακὴν, εἴτε εἰς τὴν κοινωνικὴν ζῶν.

Κοντὰ εἰς τὰς ὀλίγας καὶ εὐτυχεῖς αὐτάς, ἀληθῶς, ἐξαιρέσεις, εἶλαι αἱ γυναῖκες ἐξωγραφίσθησαν με φωτοστεφάνας ἀγγέλων, προωρισμένων νὰ πετοῦν εἰς τοὺς αἰθερίους τῶν ὠραίων κόσμων ἐρίζοντας καὶ νὰ ἀνοίγουν τὰς θύρας τῶν παραδείσων καὶ τῶν αἰωνίων ἀπολαύσεων.

Οἱ αἰῶνες διεδέχοντο οὕτω τοὺς αἰῶνας καὶ ἡ παράδοσις περὶ τῆς ἀπολύτου εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἀπολύτου ἀεργίας τῆς γυναικός μετεδίδοτο ἀμείωτος ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Καὶ μόνον ὅταν αἱ γυναῖκες ὄλων τῶν τάξεων ἤρχισαν νὰ ἀφυπνίζωνται εἰς μίαν ζῶν πνευματικὴν καὶ ἄνωτέραν, μόνον ὅταν ἡ ἐργασίαν των ἢ ἐπίμονος μετεφέρθη ἀπὸ τὸ ἄδουτον τοῦ οἴκου εἰς τὴν δημοσιότητα καὶ αἱ τεραστίως ἀνκαταχθεῖσαι γυναικείαι τέχναι καὶ βιομηχανίαι ἀπητχόλησαν ὑπὸ τὰς ὄψεις ὄλου τοῦ κόσμου καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς καθημερινῆς βιοπέλης χιλιάδας ὄλας γυναικείων χειρῶν, τότε ἤρχισε νὰ γίνετα λόγος καὶ περὶ ἐργαζομένης γυναικός.

Ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ παράδοσις τῆς ἀέργου γυναικός κάμνει ἀκόμη τὸν γυρὸν της καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅταν αἱ περιστάσεις ἐπιβάλλουν νὰ προσέξῃ κανεὶς εἰς τὸ βροντοφωνοῦν ἀφ' ἑαυτοῦ πλέον ἔργον της, τότε ὄλοι ἀναγνωρίζουν ὅτι ἀληθῶς αἱ γυναῖκες ἐργάζονται καὶ ὅτι παλαίουν καὶ αὐταὶ διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς με τοὺς αὐτοὺς κόπους καὶ τὰς αὐτάς προσπάθειας, ἀλλ' ὄχι καὶ με τὰ ἴδια ὄπλα ὑπερασπίσεως, με τὰ ὅποια καὶ οἱ ἄνδρες.

Ἡ Ἐκθεσίς μας τώρα, ἡ ἐκθεσις αὐτὴ, διὰ τὴν ὅποιαν ὄλοι καὶ ὄλοι εἰμποροῦμεν νὰ εἰμεθα ὑπερήφανοι, παρουσιάζει εἰς μίαν μεγάλην, μίαν ἀπέρχοντον καὶ πυκνοστολισμένην αἴθουσαν, τὴν ἐργασίαν τῆς γυναικός εἰς κάθε τέχνην καὶ βιομηχανίαν ὅπως δῆποτε ἐξευγενισμένην, εἰς κάθε κλά-

δον, ό όποιος συντελεί εις τό νά λαμβάνη θέσιν και ή 'Ελλάς μεταξυ τών πολιτισμένων κρατῶν.

Από τό πρώτον ένδυμα, τό όποιον διεδέχθη τά φύλλα τής συκής, και τό όποιον ή καυμένη ή προάμμη μας Εύα έπενόησε διά νά σκεπάση τήν γυμνότητά της, έως τό τελευταίον ύφασμα, τό όποιον ακριβώς έπενόηθη λεπτεπίλεπτον και τέλειον εις τήν ύψην διά νά άφίνη όσον τό δυνατόν περισσύτερον γυμνήν τήν γυμνότητα, από ό,τι έφευρέθη έως τώρα διά νά στολιζή και νά θερμαίνη και νά έξωραζή και τόν άνθρωπον και τήν κατοικίαν του, όλα, μά όλα ανεξαίρετως, είναι έργα γυναικείων χειρῶν, έργα άπαιτουντα κόπους και καιρόν και ύπομονήν και έξάντλησιν νεύρων και καταπόνησιν αισθητικὴν και δεξιότητα και ευφυΐαν.

Τάπητες θαυμάσιοι, ύφασματα μεταξωτά και μάλλινα και βαμβακερά, νταντέλες και κεντήματα και άνθη και κορδέλες, κάθε πράγμα ώραιο και άπολύτως χρήσιμον, κάθε τέχνη πολιτισμοῦ και προόδου εξελίσσεται εις τό τμήμα αυτό τελειοποιημένη, έπιβλητική, δίδουσα τό μέτρον τής γυναικείας δυνάμεως και τής γυναικείας συμμετοχῆς εις τήν ανάπτυξιν τής βιομηχανίας τής χώρας μας, εις τήν ανάπτυξιν τοῦ πλουτισμοῦ μας ως έθνους και ως λαοῦ.

Αί νταντέλαι τῶν Βρυξελλῶν.

Θά ελέγαμεν ότι τό τμήμα αυτό είναι τό βασίλειον τής έργαζομένης 'Ελληνίδος, εάν και ζέναι γυναίκες δέν έφιλοξενούντο, όλίγαί μέν, ελάχιστα, άλλ' εις έν είδος έργασίας, ή όποία εμπορεΐ νά μεταφυτευθῆ και έδῶ, και ή όποία άποτελεΐ τήν ώραιότεραν και ευγενεστέραν πολιτέλειαν τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, τήν όφειλομένην εις τās γυναίκας ενός εκ τῶν εργατικωτέρων και πλουσιωτέρων λαῶν τής Δύσεως.

Εις τό βάθος τής αΐθούρας τῶν ύφασμάτων και τῶν ειδῶν τής πολυτελείας και τής κομψότητος και παραπλευρώς εις τήν βιτρίναν τῶν κουκουλιῶν και τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τής οικουρικῆς και επαγγελματικῆς σχολῆς μας, ύπάρχει μία βιτρίνα, ή όποία περικλείει θησαυρούς γυναικείας τέχνης και γυναικείων στολισμῶν.

Είναί ή βιτρίνα τῶν νταντελῶν τῶν Βρυξελλῶν. Είναί οί οί άδάμαντες οί πολύτιμοι και τὰ κοσμήματα τὰ άνεκτίμητα, τὰ όποια ή ύπομονή τής γυναικῆς μακρῶν αιώνων έτελειοποίησεν εις βαθμόν, ώστε νά κταντήσουν σήμεραν στολισμός ώραιος και έξωραξίμος, ό όποιος άναδεικνύει τό γυναικεῖον κάλλος και προσδίδει εις αυτό μίαν άρχοντιαν και μίαν άβρότητα μοναδικήν.

Εις τό μέσον τής βιτρίνας ένα φέρεμα χοροῦ κίτρινον, σκεπασμένον όλον από τήν πολύτιμον αὐτήν νταντέλαν, όμοιάζει σ'έν έργον τέχνης από εκείνα, τὰ όποια ό πλοῦτος έπιτρέπει νά έχουν οί όλίγοι προνομοιοῦχοι, άλλὰ νά τέρπωνται και νά γοητεύωνται οί πολλοί. Κοντά εις αυτό ένα μπολερό, επάνω εις κόκκινον άτλάζι, είναι αληθινόν πανηγυρι τῶν όφθαλμῶν, είναι κάτι ως άφρός, έτοιμος νά σβύση, ως σύννεφον μωσαϊκόν έτοιμον νά διαλυθῆ. Και μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν πολυτίμων πραγμάτων πληθος μικροτέρων, μαντύλια νταντελένια και κολαρέτα, και γαρνιτούρες φορεμάτων και φιόγγοι και βέλα, πράγματα θαυμάσια και

προσιτά εις τās πολλὰς, διότι έν σχέσει προς τό κάλλος και προς τήν έντέλειαν τής τέχνης των είναι πολύ ευθυνα.

Μοῦ φαίνεται ότι, εάν ήθελα και εάν είχα νά έξοδεύσω χρήματα διά πολύτιμα πράγματα, βεβαίως από κάθε κόσμημα άδαμάντων και πολυτίμων μετάλων θά έπροτιμούσα κάτι τι από τήν βιτρίναν αὐτήν. Και βεβαίως θά είχα τόν πόθον νά τήν έδω νά γίνη κέντρον προσοχῆς και προτιμήσεως όλων τῶν πλουσιῶν γυναικῶν μας, διότι αυτό θά έπρόδιδε, ότι αρχίζομεν νά πολιτιζώμεθα πραγματικῶς τόσον, ώστε νά εκτιμῶμεν τὰ αληθῶς ώραία πράγματα και νά συντελοῦμεν, όπως αΐ τοιαῦται γυναικεΐαι τέχναι άναπτύχθωσιν και ριζοβολήσουν και εις τόν ιδιόν μας τόπον.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Η κατά τοῦ 'Οθωνος έξέγερσις.

'Ως προείπον τά όργανα τής έξουσίας είχαν και έπασχον ακρισίαν περισσήν.

Εις Νομάρχης έμήνυσε διά τοῦ κλητῆρός του εις Κυρίαν εκ τῶν πρώτων τής 'Αθηναϊκῆς κοινωνίας, συστημένην εις τήν φροντίδα του, ότι δέν δύναται νά έλθῆ προς έπίσκεψίν της, διότι φιλοξενεΐται εις οικογένειαν αντιπολιτευομένου.

'Η Κυρία ευστόχως απήντησεν ότι είναι λόγος περισσύτερος νά έλθῆ, όπως διά τής όμιλίας του τοῦς φέρῃ εις θεογνωσίαν.

Εις 'Επαρχος εις τήν ταξειδεύουσαν ανά τήν 'Ελλάδα και συστημένην εις αὐτόν περιφρηνή Δόρα Δ' 'Ιστρία διεμήνυσε ότι δέν έχει καιρόν, διότι άναμένει τās κάλπας τής εκλογῆς.

'Ο Διευθυντής τής 'Αστυνομίας Δημητριάδης μεταχειρίζεται τό μαστίγιον διά τήν άθώαν νεολαίαν, τήν όποιαν με δύο λέξεις διεγερτικῆς τής φιλοτιμίας των θά τήν είχε βοηθόν εις τήν άποκατάστασιν τής δικταραχθείσης τάξεως.

Ευθύνεται ό Βασιλεὺς και ή Κυβέρνησις έπι τούτων; Σφαδάζει ή νεολαία και κόπτεται διά τήν έλευθερίαν τῶν εκλογῶν και έχει δικαίον. 'Αλλά μήπως ό Βασιλεὺς 'Οθων, ή δικαιοσύνη προσωποποιημένη και ή ευθύτητά και ή νομιμότης, εΐπε ποτέ με πᾶν μέσον νά φέρουν βουλευτὰς τοῦς φίλους τής Κυβερνήσεως; 'Οπως και νῦν έχει τό δικαίωμα ή Κυβέρνησις νά θέσῃ υποψηφίους, οὕτω και τότε. Και όπου τὰ όργανα τής έξουσίας είχαν τήν άπαιτουμένην κρίσιν διεξήγοντο αΐ εκλογαί σχετικῶς ήσυχως και νομίμως. 'Αλλά μήπως και ή αντιπολίτευσις δέν παρεφέρετο κατά τās εκλογὰς; δέν κτεχεράτο τής ύπομονῆς και άνεκτικότητος τής Κυβερνήσεως; μήπως και όλα τὰ μέλη τής αντιπολιτεύσεως είχαν τήν άπαιτουμένην κρίσιν; Και τās πάνυ έλευθέρως εκλογὰς επεζήτει ή αντιπολίτευσις νά άκυρώσῃ τότε διά νά άποφραθῆ ό λαός μεταξύ πλειοψηφίας και μειοψηφίας τῶν Βουλῶν. 'Αλλά ποίος λαός; άλλ' ήρωτήθη ποτέ ό τάλας λαός; ελήφθη ποτέ ύπ' όψιν αὐτός ό λαός, ό φιλήσυχος, ό ευνομος, ό προσκαλούμενος πάντοτε νά άποφραθῆ κατόπιν έορτῆς; λαός φιλότιμος, έκτακτος, πρόθυμος νά έπουλώνη τās πληγάς, άς άνοίγουν οί πολιτευόμενοι. 'Ο λαός οὐδέποτε έμαθέ τι εκ προοιμίων, πάντοτε όταν ήτο γεγονός τετελεσμένον. Τήν μεταβολήν τοῦ πολιτεύματος τοῦ 1863

εμαθαν εις τήν Θήραν τεσσαράκοντα ήμέρας κατόπιν και διά τῶν γαλλικῶν εφημερίδων! Εις τήν Δωρίδα εμαθαν τό γεγονός δεκαπέντε ήμέρας κατόπιν, και εις τήν Εϋρυτανίαν δέκα κατόπιν. Εις τήν Πελοπόννησον εγνωρίζαν αυτό άμυώς έγινετο και ουχί πρότερον, ενεκα τής ευκόλου συγκοινωνίας τοῦ ίσθμοῦ. 'Αλλ' ουδ'αυτοῦ τό έννόησαν. Τί θά είπῆ μεταβολή πολιτεύματος είναι άγνωστον εις τόν λαόν τής 'Ελλάδος, ό όποιος είναι έν τούτοις και ό νοημονέστερος λαός τής Ευρώπης. Εις τοῦς μετῆλικας εκ τοῦ λαοῦ είχε μείνη άμυδρά τις ιδέα ότι Σύνταγμα θά είπῆ άταξία, θόρυβος, διότι ένθυμοῦντο ότι έπι Κκποδιστρίου, ότε επεβλήθη πάλιν τό Σύνταγμα, διὰ τοιούτων εκνόμων και ταρχαυδῶν πράξεων έξεδηλώθη. Τοσοῦτον δέ είναι αληθές ότι είχε ριζωθῆ εις τήν ιδέαν τοῦ λαοῦ, ότι σύνταγμα είναι άταξία και εκρυθμος κατὰστασις, ώστε τὰ κκοποιαί στοιχεία τῶν 'Επαρχιῶν, τὰ όποια άτυχῶς ύπάρχουν εις πάσας τās κοινωνίας, εξεκίνησαν άμυ τῆ είδήσει τοῦ 65 και εφθασαν εις 'Αθήνας διά πλιότακα, όπως λέγεται εις τήν γλωσσά τῶν 'Επαρχιῶν, ή διαρρηχθῆ ή λεηλατή, ό πλουτισμός. Και ως προείπον τό 1859 ήτο έποχή νοσηρά πολιτικῶς. Οὐδεμία συνεννόησις ήτο εφικτή. Και τὰ κόμματα τής Βουλῆς ουδέμια είχαν άρχήν και συγκέντρωσιν. 'Ατομικαί ιδέαι και σκοποί τοῦς κατέτρωγαν. 'Ο Θρασύβουλος Ζαΐμης, όστις ήδύνατο νά συμπήξῃ μίαν αρχήν, νά σχηματίσῃ έν κέντρον συνετός και εμφρον άνήρ, με αγαθὰς προθέσεις, και συστηματικὰς πολιτικὰς αρχὰς, εύρέθη δυστυχῶς αντιμετώπος τῶν γερόντων. Οί γέροντες έθρήνου γοερῶς και επαναλάμβανον γοερότερα ότι τὰ παιδιὰ τοῦς διοικοῦν. 'Ο Θρασύβουλος Ζαΐμης, άγνων αισθημάτων και άγνοῦ πατριωτισμοῦ εμπλεως, δέν ήδύνατο νά έννοήσῃ ότι αΐ οίμωγαί και τὰ δάκρυα τῶν γερόντων ήσαν φιλαρχία, κενοδοξία, έλλειψις επικαιρότητος και κρίσεως τῶν περιστάσεων.

'Ο 'Οθων ήπλωσε χεΐρα άρωγόν και με βλέμμα ευμενείας περιέβαλε πάντας αὐτοῦς τοῦς νέους εκ τῶν πρωτεουσῶν οικογενειῶν, τοῦς κατελθόντας ταυτόχρονως εις 'Αθήνας με τελείαν μόρφωσιν και εκπαίδευσιν εκ Παρισίων, ελπίζων άνακίναςιν δι' αὐτῶν τοῦ χωλαίνοντος πρεσβυτικοῦ πολιτικοῦ συστήματος. 'Ο 'Ανδρέας Κουντουριώτης, ό Θρασύβουλος Ζαΐμης, ό Δημήτριος Μυροκοροδάτος, ό 'Ιωάννης Σαρίπολος, ό 'Ιάκωβος Παξζιμάδης, οί δύο άδελφοί Μαρκίδαί, ό Παντολέων ό 'Αθηναίος, ό Νικόλαος Λιδωρίκης, ό Σωτήριος Σκουμπουρδῆς, ό Νικόλαος Χατζηανέστης, ό Σκαλιστήρης, ό Σουγδουρῆς, ό Δημήτριος 'Ορφανίδης, ό Βουσακῆς, ό Βελίνης, ό Ναυτις, ό Καίρης, ό Καμπάνης, ό Πρώιος, έφερον τήν δροσερότητα πολιτικῶν ιδεῶν εις 'Αθήνας, κοσκιτισμένων, οὕτως εΐπειν, τās όποίας άνέπνευσαν έν Γαλλία ύπό τήν Βασιλείαν τοῦ Φιλίππου, ότε ακόμη αΐ υγιεΐς αρχαί και τό προς άλλήλους σεβας δέν είχε κλονισθῆ εκ τοῦ επαναστατικοῦ ρεύματος.

Και οὗτοι ήσαν ό πυρήν, εξ οῦ ό Βασιλεὺς άνέμενε νά άρυσθῆ νέας δυνάμεις προς έσωτερικὴν διεύθυνσιν τοῦ τόπου, διότι έξωτερικῶς ήκολούθει τήν ιδίαν οδόν τής μουσικῆς συνεννόησεως μετά τῶν 'Αλβανῶν, Βλάχων, Μολδαυῶν, οΐτινες τότε δέν ήσαν Βασιλεία και ήθελον νά λέγωνται

'Ελληνες, και μετά τῶν Βουλγάρων ακόμη, οΐτινες επίσης δέν ήσαν Βασιλείον και ήθελον νά λέγονται. 'Ελληνες Βουλγάρωφοι: 'Αλλ' όταν ήλθεν ή έποχή νά εχη ό Βασιλεὺς 'Οθων τήν βοήθειαν τῶν νέων αὐτῶν, οΐτινες είχαν άνδρωθῆ πλέον και άνακίχηθῆ εις τὰ τής πολιτείας και κατεΐχον ήδη θέσεις έπιφανεί, εύρέθησαν εξ άπροόπτου εις τήν παγίδα τῶν φιλάρχων Γερόντων και κτεπέριον άσυναίσθητως τό δόλωμα, και ήρνήθησιν τῷ Βασιλεὶ τήν σύμπραξιν των. Και οὕτω ό Σαρίπολος, καθηγητῆς έν τῷ Πανεπιστημίῳ, έμυροβόλει τόν Βασιλέα από τής έδρας με τό Συναγματικόν δικαίον, ό Χατζηανέστης έτύπωνε βιβλίον με τήν έπικεφαλίδα αὐ Βασιλεὺς βασιλεύει, άλλὰ δέν κυβερνεῖ ό Σκουμπουρδῆς έμαγνίτιζε τήν Φθιώτιδα, ό Ζαΐμης έφερε τήν δαδα τής αντιπολιτεύσεως, άλλὰ αντιπολιτεύσεως άθώας, άνευ προσωπικότητος και συμφρόντος, εις τήν Πελοπόννησον, ό Ζώτος άνεστάτωνε τήν Αιτωλίαν, ό Δημήτριος Μυροκοροδάτος μη έπιτυχῶν θέσιν καθηγητοῦ έν τῷ Πανεπιστημίῳ, άγκώμενος δέ πολὺ έν τῇ κοινωνίᾳ τῶν 'Αθηνῶν και δικαίως, ως υπερέχων έν μαθήσει, ευθύς τόν χαρακτῆρα και γλυκὺς τήν συμπεριφορὰν, και χωρὶς νά συμμερίζεται τās θεβείας έπιθέσεις τῶν άλλων, εκφράζων μόνον τό παράπονόν του, διήγειρεν άθελήτως τήν καταφορὰν εναντίον τῶν Κυβερνῶντων, ή όποία άπεστάλαξε τότε πάντοτε εις τό πρόσωπον τοῦ Βασιλέως. 'Ο Καίρης ήναπτε τήν 'Ανδρον, και ό Πρώιος τήν Σύρον. Και οὕτω ή διχογνωμία επεκράτησε και μεταξύ αὐτῶν τῶν νέων, οΐτινες, κατερχόμενοι εκ Γαλλίας, έμποροῦντο τῶν πλέον ύψηλῶν αισθημάτων και τοῦ έρωτος προς τό μεγαλεῖον τής Πατριδος και εκ τῶν όποίων άνέμενεν ό Βασιλεὺς 'Οθων τήν συμπλήρωσιν τοῦ έργου τοῦ Μικαίλη έπι βάσεων ευρυτέρας και μάλλον ευρωπαϊζούσης πολιτικῆς. Και ακόμη οί εκ τῶν νέων αὐτῶν, όσοι δέν συμμετείχον τῶν ιδεῶν τῶν φίλων των και ήσαν συντηρητικοί, ελάμβανον παρὰ τοῦ εξημέμιου πλήθους τόν τίτλον αὐ άρωσιωμένοι, ως υβριν εκτοτε άποδιδόμενην εις τοῦς μη αντιπολιτευομένους. Και ως εκ τούτου και αὐτοί όχι μόνον δέν ετόμήσαν παρηρησία νά εκφρασθῶσιν υπέρ τῶν καθεστώτων, άλλὰ και έργρινιαζαν, οὕτως εΐπειν, ένδομύχως, ότι ό Βασιλεὺς πταΐει διά τήν άμφίβολον αὐτήν κατὰστασιν τοῦ τόπου.

'Η μελετηθεΐσα παραιτήσις τοῦ 'Οθωνος.

Τόν κυκεῶνα τοῦτον άντιληφθείς ό Βασιλεὺς 'Οθων και μολονότι τότε ακόμη δέν είχεν ύποπτευθῆ, ότι και κατά τοῦ προσώπου Του διευθύνοντο τὰ βέλη, απέκαμεν όμως, και τής άκρας ευσυνειδησίας του ταρραττομένης εκ τής ιδέας, ότι δέν φέρει ευτυχίαν εις τό κράτος και εκ τής ιδέας ότι τό ζήτημα τής Διαδοχῆς δυσκόλως ήθελε λυθῆ, παρεκλυόμενον εκ τῶν ένδιαφερομένων, απέφασσε νά καταθέσῃ τό Στέμμα και νά απέλθῃ. 'Ενεπιστεύθη τήν άπόφασίν του ταύτην εις τρία πρόσωπα εκ τῶν Αὐλικῶν και συνεζήτησε μετ' αὐτῶν τὰ υπέρ και τὰ κατά. Και τὰ τρία πρόσωπα αὐτὰ ευρον τήν σκέψιν τοῦ Βασιλέως όρθήν και πρακτικήν, κόπτουσαν ριζήδον πᾶσαν παρεζήγησιν μεταξύ 'Εθνους και Βασιλέως και άφαιρούσαν τήν ολοέν αυξανόμενην χολήν τῶν

πολιτευομένων. Τὸ τί ἤθελε προκύψει ἀδύνατον νὰ προύδη τις, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ἐδίψα πλέον, ὡς ναυαγός, ἀκραν ἡσυχίαν.

Ἡ πρόθεσις αὕτη τοῦ Βασιλέως δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἔλθῃ εἰς γνῶσιν τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας, μετὰ τῆς ὁποίας πάντοτε ὁ Βασιλεὺς συνεμελέτα τὰ σοβαρὰ ζητήματα, ἐκτιμῶν τὴν γνώμην τῆς, καίτοι ὀρμώμενος πολλάκις ἐξ ἀντιθέτου σημείου τοῦ σκέπτεσθαι ἀπὸ αὐτῆν. Ἡ Βασίλισσα μετὰ χειμάρρουδακρῶν ἐπικνησάτησεν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτῆν. Καὶ τὸ πνεῦμά τῆς καὶ ἡ στωμυλία τῆς κατηνυλώθη εἰς ἐπιχειρήματα ἐνντίον τῆς ἀποράσεως ταύτης. «Πῶς! τοῦ ἔλεγε· δειλίξ ἀπέναντι τεσσάρων πέντε νέων ἀξιωματικῶν ἐξημέμων; δειλίξ ἀπέναντι μιᾶς δρακός φοιτητῶν; ἀλλὰ τὸ ἔθνος δὲν εἶνε αὐτοί». Φιλόδοξος ἡ Ἀμαλία καὶ ἀνετετραυμένη εἰς ἀρχαῖς θρησκευτικὰς, ἐτάραξε τοῦ Βασιλέως τὴν λεπτὴν συνείδησιν, λέγουσα, ὅτι ἀμαρτάνει, ὅτι ἐγκληματεῖ, ἐγκυκαλείπων τὸν Θρόνον, ἐφ' οὗ τὸν ἐκάλεσεν ὁ Θεός. Ἐκαστος εἰς ὃ ἐκλήθη, ἔλεγεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ἐπὶ ὧρας ὠλόλυξε.

Ὁ Βασιλεὺς ὄθων παρήτησε τὸ σχέδιον αὐτὸ τῆς ἀπαλλαγῆς του ἐπὶ τὸ βαρύνον αὐτὸν Στέμμα, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν πόθον νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἑλλάδος ὅστις ἐνδομύχως τὸν κατεπόνει, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν ὅλοι οἱ ρεμβασμοὶ του.

Ὁφείλω νὰ σημειώσω καὶ πάλιν ὅτι ὁ γράψκς ἐν τῇ «Ἀστραπῇ» περιγράφων τὰς πολιτικὰς ἀνωμαλίας τὰς κατὰ τὸ 1859 γενομένας, ἀναφέρει καὶ πάλιν ὡς ἀφορμὴν τοῦ κακοῦ τὴν Αὐλικὴν κλίκα καὶ τοὺς περὶ τὸν Βασιλέα δολοπλοκοῦντας ξένους, κατόχοντας τὰς πρώτας θέσεις.

Ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν ὅτι Αὐλικὴ κλίκα εἶνε πρᾶγμα ἀνύπαρκτον ἐντελῶς, καὶ λέξις κενὴ πίσεως σημασίας καὶ δολοπλοκοῦντες ξένοι δὲν ὑπῆρχον οὐδὲως. Δύο ξένοι μόνον ὑπῆρχον τότε ἔχοντες ὑψηλὰς θέσεις καὶ πλησιάζοντες τὴν Αὐλήν· ὁ συνταγματάρχης Ρέινερ, καὶ ὁ Χάν, τῶν ὁποίων τὰς ἀρετὰς, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν προσκόλλησιν εἰς τὸ καθῆκον, τὴν ἐντιμότητα τοῦ χαρακτῆρος, τὰ ὑπέροχα αἰσθήματα αὐτῶν τῶν λεγομένων ξένων εὐχόμεαι νὰ κληρονομήσουν πάντες οἱ γνήσιοι Ἑλληνες στρατιωτικοί, διότι τότε μόνον θὰ ὀρθοποδήσωσι.

Καὶ οὕτω ὁ Βασιλεὺς ὄθων πάντοτε εὐσυνείδητος καὶ συνεπής, ἀφοῦ παρήτησε τὸ σχέδιον τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐκ τοῦ θρόνου, ἀνέλαβε μετὰ νέου ζήλου τὰ ἥνια τοῦ Κράτους καὶ ἐπεδόθη μετ' ἐλπίδος ἀνορθώσεως τῶν κοινῶν, πεποισθὼς εἰς τὸ ὑπουργεῖον Μιαούλη. Ἀλλ' ἔξω τοῦ περιβόλου τῆς Αὐλῆς ἐβόαζε καὶ κοχλάζουσα ἦτο ἡ ἐπιθυμία μιᾶς τινοῦ μεταβολῆς, ἔστω καὶ ἐπὶ τὰ χεῖρω. Τὰ κυριώτερα σωματεῖα τοῦ Κράτους, ἀνευ τῆς συνακισθήσεως τοῦ τί ποθοῦν, ἀνευ ὀρισμένου σκοποῦ, ἀνεμνον ἐν τούτοις μετὰ πόθου αὐτὸ τὸ ἀόριστον τὸ καινοφανές, τὸ φρέσκο.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἡ Ἀτμοπλοικὴ Ἐταιρεία, τὰ ἐμπορικὰ κέντρα, πάντα παρεδόθησαν εἰς τὴν γλυκύτητα αὐτοῦ τοῦ ὀνείρου, τῆς Μεταβολῆς. Εἰς μάτην ὁ Μιαούλης ἐπανελάμβανεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Βασιλέως «Μεγαλειότατε, πρέπει νὰ μᾶς παύσης καὶ μετ' ὀργῆς μάλιστα», Μεγαλειότατε, νέον ὑπουργεῖον εἶνε ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἔνευ.

Εἰς τὸν νοῦν τοῦ Βασιλέως δὲν ἐχώρει, ὅτι ἔπρεπε νὰ παύσῃ ἓνα Προβελέγγιον, ἀστὲρ νομιμοφροσύτης, ἀκερσιότητος, ἐντιμότητος, ἰκανότητος.

Δικαιῶς ὁ Βασιλεὺς ἐφρόνει, ὅτι τοιοῦτους ἀνδρας, οὓς ἡ Πολιτεία πρέπει νὰ ἀναζητῇ μετὰ τὸν φκνὸν τοῦ Διογένη, θὰ ἦτο δειλία καὶ ἀφροσύνη νὰ ἀπολύσῃ. Εἶμιτι λοιπὸν Βασιλεὺς, ἔλεγε, μετὰ τὸν ὁποῖον παίζουσι τὰ παιδιὰ!

Ἡ συμμετοχὴ τῶν φοιτητῶν.—Τὰ σκιαδία τῆς Σίφνου.

Καὶ οὕτω τὸ πρῶτον κρούσμα τῆς ἀνστατώσεως τῶν ἰδεῶν, τῶν ἀρχῶν, τῶν ἀορίστων πόθων πρὸς τὸ ἄγνωστον, πρὸς τὴν κεκρυμμένην Ἑδέμ, ἦτο τῶν φοιτητῶν μετὰ σκιαδία τῆς Σίφνου. Μικρὰ ἡ ἀφορμὴ καὶ μεγάλη αἰ συνέπειαι, χάρις εἰς τὴν ἀκαταλληλότητα τῶν ὀργάνων τῆς Ἑξουσίας, τὰ ὁποῖα, ὡς προείπον, ἔπασχον ἀδράνειαν νοῦς.

Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας, μετὰ πολλὰ προσόντα διὰ τὸν ἰδιωτικὸν βίον, ἠθικός, ἐντιμος, ἀκεραῖος, μὴ κατέχων ὅμως εὐφυῆ καὶ εὐτροφον διοικητικὴν ἰκανότητα, ἀδεξίως καὶ βανκύτως ἠθέλησε νὰ περιστείλῃ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως τῶν φοιτητῶν διὰ τῆς ἐπιδείξεως ἀπλῶν πύλων ψαθίνων χονδροειδῶν.

Ἀτυχῶς δὲ ἐν τῇ κοινῶνίᾳ μας πολλοί, πλείστοι καὶ τῶν ἐν τοῖς πράγμασι καὶ μὴ, δὲν ἔχουσι τὴν ἀκριβῆ ἰδέαν τί εἶνε ὁ φοιτητῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Δὲν εἶνε πλέον τὸ παιδάκι τοῦ Σχολείου, δὲν εἶνε ὁ ἐφηβὸς τοῦ γυμνασίου. Εἶνε ἀνὴρ ἔχων τὴν συναίσθησιν τῆς θέσεώς του, γνωρίζει τί ἀναμένει ἀπὸ αὐτὸν ἡ Πατρίς, οἱ γονεῖς του, οἱ συμπολιταί του, ἡ κοινωνία καὶ ἔχει τὴν φιλοτιμίαν νὰ φανῇ ἄξιος τῶν προσδοκιῶν των. Τὸ Πανεπιστήμιον περικλείει τοὺς ἀγνοῦς ἀντιπροσώπους τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οὐδὲν πάθος, οὐδεμία κλίσις μὴ ἐπιτετραμμένη τὸν κυριεύει. Ὁ ἔρωσ τῆς μαθήσεως ἀνεπτυγμένος εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον. Οὐδεμία στέρησις ἀναχαιτίζει τὸν φοιτητὴν διὰ νὰ μάθῃ, νὰ διδάχθῃ. Οἱ Ἕλληνες φοιτηταὶ εἶνε σεμνοπρεπεῖς, πρᾶτοι, τακτικοί. Κατοικοῦν πολλάκις εἰς πενιχὰ δωματῖα, μὴ ἔχοντες τὰ μέσα, εἰς τὸ βάθος αὐλῆς πλύστρας τινὸς ἢ σιδερώτρως. Δὲν ὑπάρχει παράδειγμα ὅτι φοιτητῆς κατεχράσθη τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν μικρογυναικῶν αὐτῶν, διὰ τοῦτο καὶ προτιμοῦνται ὡς ἐνοικισταί. Ἐρίζουσι μετὰ τῶν, ἀλλ' ἡ ἀφορμὴ δὲν εἶνε οὐδέποτε ταπεινὴ καὶ μικροφρων· οἱ Μεσσήνιοι μετὰ τοὺς Λάκωνας, οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τοὺς Βοιωτούς, ἀλλὰ διὰ ζήτημα τοῦ τόπου των, θίγον τὴν φιλοτιμίαν των, κακῶς ἐννοούμενον πολλάκις, ἀλλ' οὐχὶ ταπεινωτικόν. Λαμβάνουσι μέρος εἰς γενικά ζητήματα τοῦ Κράτους καὶ θορυβοῦσιν, ἀλλ' οὐδεμία ὑστεροβουλία τοὺς ὠθεῖ, εἰμὴ γνήσιος πατριωτισμός, ἐθνικὴ ὁδύνη.

Ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ τοὺς περιστείλῃ εἰνε καθῆκόν τῆς, ἀλλὰ συγχρόνως ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τίνας ἔχει ἐνώπιόν τῆς. Αὐτοὶ εἶνε τὸ ἄνθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ ἀφρόγαλα τῆς κοινωνίας. Καὶ ὁ κληθεὶς ὡς στρατιώτης κατέρχεται ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος του, ἀγνός τὰ ἦθη καὶ σεμνὸς τὴν συμπεριφορὰν, ἀλλ' εἶνε ἐπιδεκτικὸς διαφθορᾶς, διότι βαδίζει ἀπρηγκλίτως πρὸς ἓνα σκοπὸν καὶ νὰ φθάσῃ θέλει

εἰς τὸ τέραμα. Ἐχει τὸν ἀστὲρα πάντοτε ἐνώπιόν του τῶν Μάγων, ὅστις ὀδηγεῖ πρὸς τὴν φάινην τοῦ Χριστοῦ. Βλέπει πάντοτε ὑψηλά. Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ Πανεπιστήμιον δύναται νὰ συγκριθῇ μετὰ τὸ ἡμέτερον, ὄχι βεβαίως ὅτι εἶνε ἀνώτερον κατὰ τὴν διδασκαλίαν, κατὰ τὴν εὐμεθοδίαν, κατὰ τὴν τάξιν καὶ λοιπὰ, ἀλλ' εἶνε ἀνώτερον κατὰ τὸ περιεχόμενον. Ὁ φοιτητῆς ἐκεῖ μκνθάνει διὰ νὰ ζήσῃ, ἐδῶ ὁ φοιτητῆς ζῇ διὰ νὰ μάθῃ. Ἐκεῖ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ἀνευ τῆς ὑλικῆς ἀπολαύσεως· τῆς μπίρας του, τοῦ μπιφτέκ, τοῦ τσίφου, τοῦ νωποῦ βουτύρου του καὶ... ἐδῶ ζῇ μετὰ ἓνα ἰζαμπὶ σταφυλῆς, τὸ τέταρτον τοῦ ἄρτου, καὶ ὕδωρ τῆς κρήνης· (ἀπειροπληθῆ παραδείγματα ἄξια ἰδιαιτέρως σελίδος εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ Πανεπιστημίου μας.)

Ἐκεῖ ἡ φιλοδοξία τοῦ φοιτητοῦ εἶνε αἰ μονομαχία· ἡ πυγμὴ, τὸ κρίκετ, τὸ κολύμβημα, ἡ πεζοπορία, ἐδῶ ἡ φιλοδοξία του εἶνε ἡ Ἐθνικὴ πρόοδος καὶ τὸ μεγαλεῖον, ἡ ἀνάπτυξις τῶν ὑποδουλωμένων χωρῶν. Ὑπερπηδοῦν εἰς τὴν φορὰν τῶν Ἐθνικῶν ζητημάτων τὰ ἐσκαμμένα καὶ ὀφείλει ἡ Ἀρχὴ νὰ τοὺς ἐπικυφῆ εἰς τὴν ὁδόν, ἀλλ' εἶνε συγγνωστῆς. Ἐλαβον μέρος εἰς τὴν ἐπικύστασιν τοῦ 62 ἐκ πεποιθήσεως, ὅτι ὁ ὄθων εἶνε στάσιμος, ἀδιόφορος εἰς τὸ μέλλον τοῦ τόπου, ἀλλὰ μετὰ χεῖρα καθάραν.

Δὲν δυνάμεθα δυστυχῶς νὰ κρίνωμεν μετὰ τὰ ἴδια σταθμὰ καὶ βάρη τοὺς νέους ἀξιωματικούς, τοὺς λαμβάνοντες μέρος εἰς Ἐπικυστάσεις.

Ἡνεολόγη Παναγιωτοῦλου.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἡ κόμισσα Ida Hahn — Hahn.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα αἱ ποιήτριαι ἐτιμῶντο μετὰ τὸ ὄνομα τῆς δεκάτης μούσης: Εἰς τὴν Γερμανίαν τῆς σήμερον, μιὰ γυναίκα συγγραφεὺς μυθιστορημάτων, ὀνομάζεται εὐχαρίστως ἡ Γερμανὶς George Sand.

Ἐως τῶρα ἐν τούτοις καμμία μετὰ τῶν Γερμανίδων συγγραφέων δὲν εἶχε τὴν μεγαλοφυίαν τῆς George Sand. Ἐκείνη, ἡ ὁποία πλησιάζει περισσότερο πρὸς τὸ ὕψος τῆς εἶνε ἡ κόμισσα Ida Hahn-Hahn, ἂν καὶ μετὰ πολλὰς ἀτελείας καὶ διαφορὰς. Αἱ εἰκόνες τῆς εἶνε πολὺ συχνὰ ἐξέζητημέναι καὶ κάμνει μεγάλην κατάρχησιν γαλλικῶν λέξεων, ἰδίως εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου τῆς, ὅσον ἦτο ἀκόμη ἡ μόδα τῆς ἐπικρατήσεως τῆς γαλλικῆς εἰς τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς ἐποχῆς.

Γεννηθεῖσα τὸ 1805, ἀπὸ μίαν μεγάλην οἰκογένειαν τοῦ Μεκλεμβούργου, ἡ κόμισσα Ida, ἔλαβε κατ' ἀρχὰς ἀνατροφήν πολὺ ἐλευθέραν, καὶ ὁ πατὴρ τῆς τῆς ἔδωκε τὸ παράδειγμα ζωῆς ἀκαταστάτου. Εἰς ἡλικίαν εἴκοσι χρόνων ὑπανδρεύθη τὸν ἐξαδελφὸν τῆς, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἐχώρισε. Διὰ νὰ διασκεδάσῃ, ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Αὐστρίαν, εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Ἰσπανίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Σουηδίαν, καὶ μέχρι τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τὰ μετὰ τὸ ταξιδίου τῆς ἔμεινε εἰς τὸ Βερολίνον ἢ εἰς τὴν Δρέσδην. Ἐδημοσίευσεν κατ' ἀρχὰς λυρικὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν μεγάλης ἀξίας. Μεγαλειτέρην ἐπιτυχίαν

εἶχε μετὰ τὰ μυθιστορηματὰ τῆς, διὰ τῶν ὁποίων ὑπερῆσπισσε τὰ προνόμια τῆς ἀριστοκρατίας, τὰ ὁποῖα πολὺ διεφίλονεοῦντο ἀπὸ τὴν Νέαν Γερμανίαν καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν μερίδα τῶν ἐλευθεροφρόνων.

Παρουσίασε τὴν εὐγένειαν ὡς τὸ πλέον βέβκιον στῆριγμα τοῦ Κράτους, ὡς τὴν κατ' ἐξοχὴν ἐλευθέραν τάξιν, διότι, ἀφοῦ δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ ἐπιθυμήσῃ δι' αὐτὴν, ἠδύνατο νὰ φανῇ εὐκόλως δικαίως μετὰ τῶν ἀντιθέτων μερίδων. Εἰς τὴν περὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἦν ἡ παθητικὰς ἀποστροφὰς ἐναντίον τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ καταδικάζει τὴν γυναίκα εἰς ταπεινὰ καθήκοντα, τὴν ἐμποδίζει νὰ ἐνεργῇ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὁ χαρακτῆρ τὸν ὁποῖον περιέγραψε μετὰ μεγαλητέραν συμπάθειαν εἶνε ὁ τῆς κομίσσης Faustine, εἰς τὸ ὀμώνυμον μυθιστόρημα (1841) «Ἡ Faustine», λέγει εἰς τὸν πρόλογον, «φέρει τὸ στέμμα τῆς καλλονῆς, τῆς μεγαλοφυΐας, τῆς χάριτος, εἶνε βασίλισσα διὰ τῆς ἐξουσίας τῆς εἰς τὰς καρδίας, ζητεῖ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς, διαρκῆ, παντοτεινὴν, ἀτελείωτον· τὴν θέλει μετὰ πᾶσαν θυσίαν καὶ ἀποροῖται πᾶν ὅ,τι δὲν τῆς τὴν φέρει. Παντοῦ ὅπου καὶ ἂν φέρῃ τὰ βλέμματὰ τῆς, ἐνθουσιάζει καὶ ἀπελπίζει, χερίζει συγχρόνως τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸν θάνατον.

«Ἡ Faustine εἶνε ἓνα εἶδος Don Juan θηλυκοῦ. Ἐγκαταλείπει κατ' ἀρχὰς τὸν σύζυγόν τῆς, τὸν ὁποῖον δὲν ἠγάπησε ποτέ, διὰ ν' ἀκολουθήσῃ κάποιον βερώνον. Ἐπειτα ἀφοῦ ὁ βερώνος δὲν τὴν εὐχαριστεῖ πλέον, συνδέεται μετὰ ἓνα κόμητα. Τὴν φορὰν αὐτῆν, ἀληθῆς αἰσθητικὴ τὴν παρὰσῶρει, ἀλλὰ τὸ αἰσθητικὸν περὶ ἀκόμη πλέον γρήγορα ἀπὸ τὴν ἰδιοτροπίαν καὶ ἡ Faustina τελειώνει μετὰ τὸ νὰ εἰσέλθῃ εἰς μοναστήριον. Δοκιμάζει ν' ἀγκυπῆσῃ τὸν Θεόν, μὴ δυνθεῖσθαι ν' ἀγκυπῆσῃ τὰ δημιουργήματὰ Του.

Ἐν γένει τὰ μυθιστορηματὰ τῆς κομίσσης Han Han δίδουσι μίαν ἰδέαν ὄχι κολλεστικὴν διὰ τὰ ἦθη τῆς γερμανικῆς ἀριστοκρατίας κατὰ τὸ 1840. Ἡ ἐπικύστασις τοῦ 1848, φανερώσαστα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπάρχον λυρικῆς δυνάμεως ἀκόμη ἀγνώστου, τῆς προξένησεν ἓνα εἶδος τρόμου καὶ αἰ διδασχί τοῦ βερώνου Γουλιέλμου de Ketteler, κατόπιν ἐπισκόπου τῆς Magence, κατέληξαν εἰς τὸ νὰ τὴν κάμουν καθολικὴν.

Ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν θόρον τῶν αἰθουσῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἡ χειραφετημένη γυνὴ ἔγεινεν, εἰς μεγάλην ἐκπληξιν τῆς Γερμανίας, μετὰ τὸν Μπαχτλιν. Ἐξήγησε τὴν μεταβολὴν τῆς αὐτῆς εἰς ἓνα βιβλίον ἐπιγραφόμενον Ἀπὸ τὴν Βαυβλῶνα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ (1851), καὶ τὸ 1852 εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Angers. Ἀλλ' ὁ βίος τῆς μονῆς ἦτο ἀρόρητος. Μετὰ δύο ἔτη, ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Magence, ὅπου ἔκτισε δι' ἐξόδων τῆς ἓνα μοναστήριον. Ἀλλὰ δὲν ἔζησεν εἰς τὸ ἀνωχωρητήριον αὐτό: δὲν ἦτο τοῦ γούστου τῆς. Ἡ ἐνεργητικότης τῆς, πάντοτε πολὺ μεγάλη, ἐμοιράθη μετὰ τῶν προσηλυτισμῶν καὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν τελευταίων τῆς μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπολογίαι τοῦ καθολικισμοῦ καὶ τῆς μοναστικῆς ζωῆς: Ἀπέθανε τὸ 1880.

(κατὰ μετάφρασιν)

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Οι σπάνιοι διαβάται, διέρχονται την γέφυρα με μεγάλα βήματα.

Ο ουρανός είναι απειλητικός· δριμύς ο βορρᾶς πνέει και βραπίζει το πρόσωπον, ή βροχή πίπτει ραγδικά, συρίζουσα. Όθουμένη δε κατ' αὐτήν τήν στιγμήν ἀπό μίαν ἀπαισίαν νεφέλην, ήτις ἀπειλεῖ τόν ὀρίζοντα, μεταβάλλεται εἰς καταιγίδα... βροχή, χάλαζα, ἄνεμος, λυσσοῦν ταύτοχρόνως.

Καί τό θέαμα εἶναι περίεργον !

Όπως ὁ ὑπό τῆς αὔρας κλίνων σιτοφόρος ἀγρός, ἀλλ' αἰσθητῶς ὀλιγότερον χαοιέντως, ἀμαξηλάται δημοσίων ὀχημάτων ή ἀμαξῶν, κωμφοί πεζοί, ή ἀπλοῖ με τήν βλοῦζαν ἐργάται, πάντες με τήν χεῖρα ὑψωμένην, ὅπως κρητήσωσι τό πηλίκιον ή τόν πῖλον, ἔτοιμον νά πετάξῃ, κλίνουσι πρὸς τό ἴδιον μέρος ἠνωμένοι με τό ἴδιον κίνημα τῆς πάλης ἐναντίον τῶν στοιχείων, με ἀρμονίαν, ήτις θά ἦτο θαυμασία, ἐάν δέν ἐνεῖχε καί ἀρκετήν δόσιν γελοίου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, μία σεβαστή κυρία ἤρχισε λυσσώδη μάχην μετὰ τοῦ ἀλεξιβραχίου της, καί ἐπὶ τέλους μένει με τόν σκελετόν εἰς τήν χεῖρα, γελοῖον, ἀξιολύπητον, ἀναποδογυρισμένον !

Ἀλλά καί τό ὠραῖον τό τερπνόν θέτει ἐν συγκινητικόν στίγμα εἰς τό κωμικόν αὐτό θέαμα. Εἰς τήν εἴσοδον τῆς γεφυρας, ἐρχονται δύο παιδιὰ ἀλληλοκρατούμενα, δύο παιδιὰ τοῦ λαοῦ. Τό ἐν μικρὰ κόρη δέκα ἔως ἑνδεκα ἐτῶν, σοβρᾶ ἤδη καί σκεπτική ! Μία ἀναμφιβόλως πρωτότοκος ἀδελφή... ή πρωτότοκος βεβχίως τοῦ μικροῦ ξηνοῦ, ὅστις βεδίζει πλησίον της καί τόν ὅποιον συνοδεύει ἐπανερχόμενον ἀπό τό σχολεῖον.

Ο μικρός φοβεῖται τήν καταιγίδα, ήτις τόν σείει, τήν σκόνην, τήν βροχήν, ήτις τοῦ βραπίζει τόν πρόσωπον. Θά κλαύσῃ. . . , Ἀλλά παρρηθῶς ή μεγάλη ἀδελφή ἔχει μίαν ἔμπνευσιν, τίθεται ἐναντίον τοῦ ἀέρος, ἀνοίγει τό ἐπανωφύριόν της καί κρυμμένος ἤδη εἰς τό γλυκῦ αὐτό καταφύγιον ὁ μικρός ξηνοῦλης, περιμένει με ἡσυχίαν τό τέλος τῆς καταιγίδος.

Τώρα ή βροχή ἔπαυσε καί ὁ ἥλιος θαμβῶς ἀκόμη ἀναφαίνεται εὐδιάθετος εἰς τό νά μειδιάσῃ ! Καί ἐξακολουθεῖ τόν δρόμον μου, ἐνῶ τὰ δένδρα κινούμενα ἀπό μίαν ἐλαφρᾶν αὔραν μοι ρίπτουν σκαγόνες ὑδατος, αἱ ὅποιαι λάμπουν ὡς ὠραία μαργαριτάρια.

Βαδίζω . . . καί σκέπτομαι τήν ὠραίαν αὐτήν ἐποχήν τῆς ζωῆς, ὅπου βροχή καί ἥλιος, μειδιάματα καί δάκρυα φαίνονται μαζί ή πολλές φορές τήν ἡμέραν... τήν ἀνοῖξιν καί τήν παιδικήν ἡλικίαν.

Σκέπτομαι ἰδίως τό γλυκῦ ἐκεῖνο κοριτσάκι, τό ὅποιον ἀνεπαισθητῶς ἐκπληροῖ τήν προστατευτικήν ἀποστολήν του Καί λέγω με τόν νοῦν μου : Εὐτυχῆς ἐκεῖνος, ὅστις θά εὕρῃ πάντοτε μεταξύ αὐτοῦ καί τῆς εἰμαρμένης, ἐναντίον κάθε καταιγίδος τῆς ζωῆς, μίαν τρυφερᾶν καί ἀγαπητήν καρδίαν γυναικός ! !

Μαρία Β. Ζερβουδάκη.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Σέ μὰ βαρκοῦλα ἀνάλαρη, πιστὰ παραδομένοι, Καθόμαστε ἐνα ἀπόβραδον οἱ δυο, πλευρὸ, πλευρὸ, Τὸ ἀγέρι ἦταν ἀτάραχο, κ' ἐμεῖς ἀγαπημένη, Τὸ δρόμο ἀκολουθοῦσαμε στό διάπλοτο νερό.

Με τὴν ὀμίχλη σκεπαστὸ τὸ ὠραῖο πνευματοῦσι, Μαρτεύονται στοῦ φεγγαριοῦ τὴ λάμψη τὴ λευκή, Κ' ἡ πάχη ποῦ κυμάτιζε δὲν ἔφτανε τὰ σβύση Κάποια τρηγούδια ἀγαπητὰ ποῦ βγαῖναν ἀπὸ κεῖ.

Καί τὰ τραγούδια πλῆθαιναν ὄλο κι' ἀγαπημένα, Πὰ πλῆθαινε κ' ἡ καταχνιά ποῦ χόρευε βαριά, Κ' ἐμεῖς γοιτὰ περᾶσαμε, καί μπῆκαμεν ὀμίερα ! Μέσ' στὴ μεγάλη θάλασσα χωρὶς παρηγοριά.

Ἀπὸ τὰ Παραθηναῖα **Μαλακάσις**

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

— Ἦτο μίξ ἀνοησία, μίξ ἀπάτη, ὅ,τι διὰ μίαν στιγμήν ἐξέλαθα δι' αἴσθημα σοβαρόν, φίλε μου.

Αἱ συγκινήσεις τοῦ πολέμου με εἶχαν ἐξκντλήσει, ή ἡμέρῃ ἐκεῖνη τῆς φυγῆς τῶν Δενδρῶν εἶχε τόσον ἐπηρέασει τόν τρόπον, κκατὰ τόν ὅποιον ἔως τῶρ ἐστνεῖθιτῃ νά κισθάνωμαι, ή ψυχὴ μου εἶχε κκατληθῆ ἀπὸ τόσον κούρκασιν καί ἀπογοήτευσιν, ὅστε δέν εἶχα πλέον τήν δύναμιν, οὔτε νά ἀντιλαμβάνωμαι κκατὰ τὰ πρᾶγματῃ, οὔτε νά κρίνω ὀρθὰ καί ἀμερόληπτα.

Ο Νίκος Μερμιδώρ, ἐνῶ ή Ἄννα ὠμίλει ἐφκίνετο ὡς νά εἶχε κκατληθῆ ἀπὸ ἐν αἴσθημα ἀγωνίας.

— Δέν ἔχω τό δικαίωμα, τῆς εἶπε, νά ζητήσω καί νά μάθω, διατί ἔπαυσε νά με ἀγαπᾶς. Ἀλλ' οὔτε σήμερον καί ἐάν ὅ,τι ἔχει συμβῆ ἦτο περισσότερο σοβαρόν πκρ' ὅ,τι εἶναι θά ἐδικαιούμην νά πκαρπονεθῶ.

Ἀνάγνωσε τὰς σημειώσεις μου αὐτάς, Ἄννα· θά σε βοηθήσουν ἴσως νά ἐνοήσης καί τόν ἐκυτόν σου ἀκόμη κκαλλίτερα. Ἰσως ὅ,τι χαρκατηρίζεις ἀπάτην καί ἀνοησίαν εἶναι αἴσθημα φυσικώτερον, τό ὅποιον ἀπορρέει ἀπὸ μίαν ἀνάγκην ἀνωτέραν, ἀπὸ μίαν δύναμιν ἰσχυριτέραν, ἀπὸ ἐν νόμον προκινῶνιον, κκατὰ τοῦ ὀποίου ή ἀνθρωπότης με τοὺς ἰδικούς της νόμους παλαίει τόσους τῶρα αἰῶνας, χωρὶς ὅμως, δυστυχῶς, κκατὲν ἀποτελέσματῃ. Διάβασε Ἄννα.

Ἡ Ἄννα ἦνοιξε τόν φάκελλον καί ἤρχισε νά διχβάζῃ :

«Όταν ἔγραφα τὰς σκέψεις μου αὐτάς, μόλις εἶχα συνέλθει ἀπὸ μίαν κκατάστασιν ἐπικίνδυνον, ή ὀποία με εἶχε δι' ἡμέρας ὅλας ἀποσπάσει σχεδόν ἀπὸ τήν ζωήν. Κκαί εἶναι γνωστόν ὅτι ποτὲ κκανεῖς δέν ἐπκινερχεται κκαλλίτερος, ἀγνότερος καί δικαίτερος εἰς τήν ζωήν, πκαρὰ ὅταν διχτρέξῃ τόν κίνδυνον νά τήν χάσῃ.

Ἡ κεφαλή μου μεθ' ὅλας τὰς πληγὰς τὰς ἐξωτερικὰς καί μεθ' ὄλον τόν μακρόν καί πκαρτεταχμένον πυρετόν τόσων ἡμερῶν δέν αἰσθάνεται κκαμμίαν κόπωσιν, κκαμμίαν ἐξάντλησιν, κκαμμίαν τοῦ πνεύματος ἀδυναμίαν. Ἀπ' ἐναντίας οὔδέποτε ἐσκεπτόμην διαυγέστερα, κκαθκρώτερα νηρκλιώτερα ἀπὸ τῶρα.

ἌἘπιμένω τόσον εἰς τό νά δῶσω πκαρκαμτικὴν καί ἀλη-

θῆ τήν εἰκόνα τῆς νοητικῆς μου ὑγείας, διότι δέν θέλω νά πιστεύσης ἦτι ἐκεῖνο, τό ὅποιον μοῦ συμβαίνει, εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνισορροποῦ κκαταστάσεως.

Λοιπόν. Όταν μετὰ τεσσάρων ἡμερῶν ἀναισθησίαν συνῆλθα καί ἤρχισα νά ἐνοῶ τί συνέβαινε καί ή μνήμη ἤρχισε νά με ἐπαναφέρῃ εἰς τήν ζωήν τῆς πκαρκαμτικότητος, ή πρώτη μορφή ἀνθρωπίνην, τήν ὀποίαν ἀπκίκρυσα ἦτο ὠραίας καί νέας κόρης, ή ὀποία μοῦ ἐμειδία με στοργήν μητρός καί με ἀγάπην γυναικός.

ἌΚαί ὅπως, ὅταν εὑρεθῶμεν μετὰ πολλὴ σκότος ἐμπρὸς εἰς πολλὴ ζωήρῶν φῶς, κκαίσιμεν τὰ μάτια, ἔτσι ἔκκλεις καί ἐγὼ τὰ μάτια μου πρὸ τοῦ ἰσχυροῦ μακρητισμοῦ, τόν ὀποιον τὰ βλέμματῃ τῆς κόρης αὐτῆς μετέδωκαν εἰς ὄλον μου τό εἶναι. Ἐπροσπάθησα νά ἐνομηθῶ, ἀν εἶχα ἀπκικρῦσει πουθενὰ ἄλλοῦ τήν γυναικα αὐτήν, ἀνεπόλησα πολλὰ γυναικεῖα ὀνόματα γνωστών, με τήν ἐλπίδα ὅτι θά κκατῶρθωνα νά ἐνοήσω ποία εἶναι. Ἀλλὰ τίποτε.

ἌΜία φωνὴ καλή, ἰσχυρά, πκαλλομένη ἀπὸ ἀγωνίαν καί ἀπὸ θέλησιν με ἀπέσπασαν ἀπὸ τὰς σκέψεις μου. Βλέπετε ; ἀκούετε ; αἰσθάνεσθε ; Κκαμετε μίαν καλήν προσπάθειαν νά ἐξυπνήσητε κκατὰ, νά αἰσθανθῆτε ὅτι ζῆτε....

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΔΙ' ΕΝ ΑΝΘΟΣ

Μ' ἐξύπνησαν αἱ φωναὶ πολλῶν πτηνῶν. Κάθε πρωὶ τὰ ἀκούω, εἶνε ἀληθές, μόλις ἀρχίζει νά ὑποφῶσκη ή ἡμέρα, ἀλλὰ σήμερον ή φωνὴ των εἶχε καί τι ἐξαιρετικόν. Ἐσῆκῶσα τήν κεφαλήν ἀπὸ τό προσκεφάλαιον, ἐπέστησα τήν προσοχήν μου καί πκαρκαλοῦθον τόν ἰδιαίτερον αὐτόν τῆς φωνῆς των ἦχον, ὁ ὀποῖος δέν ἦτο οὔτε κκαλάδημα, οὔτε πρόσκλησις μετὰξῶ των, ὅπως συμβαίνει ὅταν τό ἐν φωνάζει τό ἄλλο, ἀμα ἀνακαλύφῃ τροφήν ή τι ἔκτακτον. Ἀλλ' οὔτε ή ἀπελπιστική τῆς χελιδόνος φωνή, ὅταν ἴδῃ τήν συντροφείουσαν αὐτήν νά ἐμπέσῃ εἰς παγίδα ή δύσκολον μέρος, οὔτε ή φωνὴ τῆς χαρᾶς των, τήν ὀποίαν ἐκκοκίζει ὁ μικρός των λάρυγξ συνεχῶς, ἀνευ διακοπῆς, καί εἰς ὄλους τοὺς τόνους τῆς μουσικῆς κκαλίμακος.

Ἡ σημερινὴ φωνὴ ἦτο τί νέον καί ἀσύνηθες Ἐλεγον ὅλα μαζί βιαστικά, συγκεχυμένα, καί αἴφνης ἤκούετο ή φωνὴ ἐνός ὀξυτέρου, διαπεραστική, ὡς νά διεμαρτύρετο. Ἐχασα τήν ὑπομονήν, ἐρρίφθην ἔξω τῆς κλίνης, καί ἐπλησίασα εἰς τόν ἐξῶστην.

ἌΚρα ἐπεκράτει ἡσυχία. Οὔδεις θνητός ἐφαίνετο νά εἶχεν ἀποσπασθῆ ἀκόμη ἀπὸ τόν πρῶτόν ἐαρινόν ὑπνον. Ὁ ὀρίζων ἦτο γαλήνιος, ὁ οὐρανός γαλάζιος, ή σείήνη εἶχε δύσει, τὰ ἄστρα ἐβυσμένα ἐπίσης, ὁ ἔσπερος μόνον ἔλαμπεν εἰσέτι φωτεινός, διαυγῆς, ἐξαστράπτων μόλις, ή πνοὴ τοῦ Ζεφύρου ἔκκαμε νά φρίσσουν αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων. Τό θέαμα ἦτο ὠραῖον, καί ὅμως ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς λαμπρότητος, ὁ ἀπὸ τῆς χαρκαυγῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας συνήθεις ψάλλται τῆς φύσεως, δέν ἐδίδαν σήμερον οὔδεμίαν προσοχήν, ἀπησχολημένοι ὡς ἐφαίνοντο εἰς ἄλλο ζήτημα, ἡρεθισμένοι, ἀσθμαίνοντες, ἀρεϊμάνιοι.

ἌἌλλὰ τί συνέβαινε λοιπόν ; τί τὰ ἐσύγγυζε τόσον ; Αἴφνης ἐν περιεργον θέαμα κκινεῖ τήν προσοχήν μου. Εἰς τόν ἐξῶστην διεξήγετο μετὰξῶ των μάχη πκαίσιματώδης ! διεφιλονέικουν ἐν μικρόν, ὀρροερόν, λευκόν ἄνθος.

Όταν τό ἐν κκατῶρθωνε νά ἐξέλθῃ τῆς κονίστρας νικητῆς, καί νά λάβῃ τό ἄνθος εἰς τό ράμφος του, τὰ ἄλλα τοῦ ἀπέσπων τὰ πτερά καί ἐξέβαλαν φωνὰς ὀξείας· ἐπικτε τό ἄνθος ἀπὸ τό ράμφος του, ἐπρόφθανε τό ἐλάμβανεν ἄλλο, ἐπέτα εἰς τόν πλησιέστερον ἐξῶ-

«Ἡνοιξα καί πάλιν τὰ μάτια μου, ἔπεινα τὰ χέρια μου, ὡς νά ἤθελα νά τήν ἐγγίσω, νά πκαισθῶ ὅτι εἶναι πκαρκαμτική, ἀληθινή. Μοῦ ἔτεινε κκαί τὰ δύο της χέρια μαζί καί ἐσφίξε τὰ ἰδικὰ μου τὰ ἀδύνατα καί ἀσθενικά τόσον πολύ, ὅστε με ἔκκαμε νά αἰσθανθῶ ἰσχυρόν πόνον. Πρέπει νά ζυπνήσης, μοῦ εἶπε, πρέπει νά ἀποσπασθῆς ἀπὸ τόν λήθαργον αὐτόν, πρέπει νά νικήσης τήν ἀδράνειαν αὐτήν τῶν αἰσθήσεων, πρέπει νά ζήσης. Εἶσαι νέος καί ὠρκαός καί πλούσιος καί ή ζωὴ εἶναι τόσον ὠραία εἰς τήν ἡλικίαν μας.

ἌἩ θέλησίς της εἶχε γίνει θέλησίς μου καί ὁ πόθος της νά ζήσω καί νά ἀποκλύσω τήν ζωήν πόθος μου. Ὁλη ή ἐξάντλησις καί ή ἀδυναμία μου ἐξέλιπκν αἴφνης καί ἠσθάνθην ὡς νά ἀνέζων, ὡς νά ἀνέκτων διὰ μιζῆ τήν δύναμιν νά πετάξω ἐπιδέσμους καί σκεπάσματῃ, νή σηκωθῶ ἀπὸ τό κρεβάτι μου καί νά πκαρκαδοθῶ ἀκράτητος, ἀχαλῆνωτος εἰς κάθε ἀπόλαυσιν καί χαράν. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ή φωνὴ της ὀμοίαζε με τήν φωνήν τοῦ Χριστοῦ, ὅταν διέτασσε τόν Λάζκαρον νά ἔβγῃ ἀπὸ τόν τέρον του, καί ὀμολογῶ, ὅτι ἦμην πολύ περισσότερο εὐτυχῆς, διότι ή ὠραία αὐτὴ κόρη ἔκκαμε τό θαῦμα αὐτό, πκαρὰ ἐάν τό ἔκκκαμε λεγεῶν ὄλη ἀγγελων καί ἀγίων.

στην· τό ἠκολούθει ὄλη ή χορεία, ἔως οὔ εἶχε τήν αὐτήν τοῦ προκκατόχου του τύχην.

Ἦτό τι ἀξιοπερίεργον ὁ πόλεμος τοῦ πτερωτοῦ στρατοῦ καί τό πκαίσιμα με τό ὀποιον διεξήγετο· πῶς ἔστρεφε τήν στογγύλην κεφαλήν του ἐν ἔκκαστον· ή ὠραία κκαμπύλη ἔκκκινεν ὄλας διόλου πρὸς τὰ κάτω ἐνῶ παρατηροῦτο ἀναμεταξῶ των με βλέμμα πυρετώδες ἐν τέλος τούτων ἀναδεικνύεται ἦρως ! ἀρκαζει τό ἄνθος καί φεύγει ὀρμητικά. Διέρχεται τόν μέγαν κχωρον φυτωρίου. φθάνει τήν δενδροστοιχίαν, κκαθεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνός δένδρου, φέρον μεθ' ὑπερηφανείας τό τρόπον τῆς νίκης του. Τὰ ἄλλα ὅμως δέν παραιτοῦνται τοῦ σκοποῦ των· ἐρχονται ὄλα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δένδρου καί ἐξακολουθεῖ ὁ ἀγών μετὰ νέας ζέσεως.

Ἐἶχον παρελθεῖ ὡς δέκα λεπτά ἀφ' ὅτου ἐπλησίασα τόν ἐξῶστην· ὁ ἥλιος ὕψοτο ὄλας, τό φῶς ἐφθάνεν ἄπλετον, ἠκούετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ὀρρυβός τῆς ἀφρυπνιζομένης πώλεως, καί οἱ ὀδοκαθαρισταὶ ἤρχιζαν ἤδη τό ἔργον των. Εἰς τούτων ἐστήριξε τό κάρρον του ἀκριβῶς πκαρὰ τήν ρίζαν τοῦ δένδρου, ὅπου εὑρίσκοντο τὰ πουλάκια. Τό κκατοῦν τό ἄνθος, δοκιμάζει νά πετάξῃ εἰς ἄλλο δένδρον, τὰ ἄλλα τρέχοντα γύρω του τό κκαμνουν νά χάσῃ τήν ἰσορροπίαν, λαμβάνει πκαίσιαν γραμμὴν κκατερχόμενον, ἀλλ' ἐνῶ κκατήρχετο διωκόμενον, τό ἄνθος πίπτει καί μαζί ή πίπτει καί τό ἴδιον εἰς τόν δρόμον.

Πιστός ὁ ὀδοκαθαριστής εἰς τό ἔργον του ἐξακολουθεῖ σαρόνων, συνάκων εἰς τό πτύον καί ἐναποθέτων εἰς τό κάρρον του ὅ,τι εὑρίσκει. Τό ἀγνόν ἄνθος καί τό παραζαλισμένον πουλι σαρόνεται ἐπίσης καί εἰς τάφον ἀκαθαρσιῶν θάπτεται ἐντός δευτερολέπτων ή χάρις, τό ἄρωμα καί ή ζωή.

ἌἌ τήν κκαυγῆν τοῦ πόνου τῶν συντρόφων τοῦ μικροῦ πτηνοῦ· Ἐνός ὀδοκαθαριστῆς εἰς τό ὅ,τι εἶχε συμβῆ, ὡς νά ἀνῆκεν εἰς ἄλλον κόσμῶν, δέν ἀντελήφθη οὔτε τήν ἀγωνίαν τῶν πτερωτῶν πκαλαιστῶν, οὔτε τήν κκαυθμηράν των φωνῆν, ἀλλ' οὔτε καί συναίσθησιν εἶχεν ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος τῆς σκληρᾶς καί βαρβάρου πκαίσεως του. Ἐσπερε τό κάρρον του πκαίσει, κάτω νεύων πάντοτε, καί ἐξακολουθῶν τό ἔργον του.

Μόναχον

Μαρία Πινέλλου.

«Θέλω νὰ σηκωθῶ, τῆς εἶπα. Θέλω νὰ ζήσω, ναί. Ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία εἰς τὴν ἡλικίαν μας.

«Εἰς τὸ πλάι τῆς ἐπάνω εἰς ἓνα καθρὸν ζύλινον τραπέζακι ἦτον ἓνα ποτήρι μὲ γάλα καὶ μία μπουτίλιχ μὲ champagne.

«Πρὸς τὸ παρὸν, μοῦ εἶπε, ἡ ζωὴ σου θὰ ξαναρχίσῃ μὲ γάλα καὶ μὲ κρασί. Ἔχεις τέσσαρες ἡμέρας νὰ φάγῃς τίποτε. Καὶ ἐνῶ ὠμίλει ἀνεσῆκωνε τὰ προσκεφάλαιά μου καὶ ἐπροσπάθει νὰ μὲ μετακινήσῃ μὲ προσοχήν. Ἀφέθην εἰς τὰς φροντίδας τῆς μὲ μίαν ἀπειρον ἡδονὴν μὲ μίαν ἀνεξήγητον ἀπόλαυτον. Ὁ κόπος τῆς μετακινήσεως αὐτῆς ἔκαμε τὸ πρόσωπόν τῆς ροδινότερον, τὰ βλέμματά τῆς φωτεινότερα.

«Ὁμολογῶ, Ἄννα, ὅτι καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν διάρκειαν τῆς ἀφυπνισέως μου εἰς τὴν ζωὴν, οὔτε διὰ μίαν στιγμὴν δὲν ἐσκέφθην, οὔτε σέ, οὔτε τὴν μητέρα μου. Καὶ ἔπειτα ὅταν κουταλιὰ μὲ κουταλιὰ ἡ κόρη αὐτὴ μὲ ἐπότισεν ὅλον τὸ γάλα τὸ ἀρωματισμένον τοῦ ποτηριοῦ τῆς καὶ ἀργότερα ἀκόμη, ὅταν μετὰ μικρὰν ἀνάγκυσιν μοῦ ἐπλυνε τὸ πρόσωπον καὶ μοῦ ἔδραξε μὲ ἀρωματισμένον νερὸν τοὺς κροτάφους καὶ μοῦ ἔδωκε καὶ πάλιν νὰ πιῶ, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν κρασί καλὸ, κρασί τῆς πατρίδος τῆς, δὲν ἐσκέφθην τίποτε ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ ζήσω περιττώτερον κκιρὸν μὲ τὴν νέαν αὐτὴν γυναίκα, πῶς νὰ τὴν κάμω ἰδικήν μου καὶ νὰ μὴ τὴν χωρισθῶ ποτέ, μὰ ποτέ.

«Ὅλη ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἐπέρασεν ὡς μία μόνη στιγμὴ ὠραίας εὐτυχίας. Ὅταν ἔπνευε νὰ μὲ περιποιήτῃ, ἔπερνα τὸ χέρι τῆς μέσῃ εἰς τὸ δικό μου καὶ δὲν ἐννοοῦντι νὰ ἴσυχάσω, ἐὰν δὲν ἤμην βέβαιος ὅτι ἦτο ἐκεῖ κοντὰ μου, ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἔφευγεν, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἔχωνα.

«Ὅταν ὁ ἱατρός ἦλθε τὸ βράδυ διὰ τὴν ἐσπερινὴν ἐπίκρισιν— ἕνας Γερμανὸς ἡλικιωμένος, χειρουργὸς καὶ ψυχίατρος μαζὴ— ἔμεινεν ἔκθαμβος διὰ τὴν κατάστασίν μου. Τοιαύτη διαφορά εἰς εἴκοσι τέσσαρες ὥρας, τῆς εἶπε. Μπραβο, κόρη μου, τὸν ἔσωσες. Καὶ ἔπειτα μὲ ἐχαϊδεύσεν ὀλίγον ὁ τόσον περίεργος καὶ ἀπότομος ἐκεῖνος ἄνθρωπος καὶ μοῦ εἶπε: νὰ ὁ ἱατρός σου! Ἀγάπα τον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Χ. Κ. Τύρναβον Μὴ παρεξηγήσετε τὴν σιωπὴν μου. Ζητῶ τί τὸ πιθανὸν νὰ ἐπιτύχη καὶ κατορθωθῇ. Καν Δ. Μ. Δίγιναν εἶνα' ἀσυγχώρητος ἡ ὀλιγωρία των. Ἡμεῖς ὑποβαλλόμεθα εἰς δαπάνας καθημερινὰς καὶ ἐὰν δὲν εἰσπράξωμεν ὅτι μᾶς ὀφείλου, πῶς θὰ πληρώσωμεν. Ἡ ὑπομονὴ μας ἀληθῶς ἐξαντλεῖται μὲ τὰς κακοπληρωπίας ἀναγνωστρίας. Θὰ πρέπη νὰ γὰρ ψάμην κατ' ἐναντίον κα

νὰ θέτωμεν εἰς ἐνέργειαν λεγεῶνας ἀντιπροσώπων διὰ τὴν εἰσπραξίν 5 δρ. ἢ 8 φρ. Ἀθῆνα καὶ ἀπογοήτευσις. Καν Μ. Θ. Κ. Πάτρας. Χειραφετημένη καὶ Μάγισσα ἐστάλη. Τὸ Νέον Συμβόλαιον τὸ ὁποῖον κλείει τὴν σειρὰν τῶν μυθιστορημάτων αὐτῶν θὰ εἶναι ἑτοιμον εἰς β.βλίον τὸν προσεχῆ 7)βριον. Ὡστε εἶναι περιττὸν νὰ προμηθευθῆτε τὰ προηγ. φύλλα τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν. Δα Μ. Π. Μόναχον Ἐλήφθησαν. Θερμὸς εὐχαριστίας.

Καν Α. Δ. Κωνσταντῆζα. Μᾶς ἐπέστρέφοντο τακτικὰ ὅλα σας τὰ φύλλα, τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Στ. ἀπὸ τὸ ταχυδρ. μὲ τὴν σημείωσιν inconnue. Τὸ ὄνομα μᾶς ἐδόθη ὑπὸ τοῦ κ. ὅστις ἐπλήρωσε τὴν συνδρομὴν σας. Ἡδὴ σᾶς τὰ ἀποστέλλομεν ἐκ νέου.—Καν Μ. Δρ. Ἀγχιάλον. Συνδρ. κ. Σ. ἐλήφθη. Εὐχαριστίας θερμὸς καὶ διὰ παρεχομένης πληροφορίας. Καν Ε. Δα Κρ. Ἀμφισσάν. Ἐπιστολὴ σας μὲ δρ. 10 ἐλήφθη. Θερμὸς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Χ. Α. Καρδίτσιν. Δρ. 21 ἐλήφθησαν. Πολλὴν καὶ πάλιν εὐγνωμοσύνην.—Καν Δ. Ν. Κωνσταντῆζιν. Ἐπειδὴ τὸ ἔτος τῆς ἐφημ. μας ἀρχίζει τὴν 9ην Μαρτ. αἱ κύριαί, αἰτινες εἶχαν κατὰ λάθος ἐπιστρέψῃ τὰ φύλλα, θὰ θεωρηθῶσι συνδρομητρία: ἀπὸ 9 Μαρτ.—Δα Δ. Ε. Σαμψοῦντα. Αἱ δύο νέαι ἐνεγράφησαν. Ἀποδείξεις ἀποστέλλονται θερμοτάτα: εὐχαριστίας.

Καν Σ. Δ. Πάρον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει κενὴ κλίνη εἰς τὸ Ἄσυλον.—Καν Χρ. Α. Καλάμας. Στέλλονται. Μήπως ὑπάρχει καὶ ἄλλη κυρία φέρουσα τὸ ἴδιον ὄνομα; Διότι τὰ φύλλα στέλλονται μετὰ τῶν ἄλλων τακτικῶς. Καν Σ. Ζ. Βάρναν. Σᾶς στέλλομεν φύλλα ἀπὸ γῆς Μαρτίου, ὅπου ταν ἀρχίζει καὶ τὸ ἔτος μας. Καν Μ. Μ. Λαμίαν. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ προθυμίαν καὶ παρεχομένης πληροφορίας.—Καν Γ. Ι. Ἄν. Κάϊρον. Τὸ φύλλον εἶχεν ἐπιστραφεῖ κατ' ἐναντίον ἀπὸ τὸ ταχυδρομείον. Ἡδὴ στέλλονται εἰς δευτὰ ὅλα τὰ ἀπὸ Ἰαν. καὶ συνεχίζεται ἡ ἀποστολή.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Παστίτσος σκοτάκι. Πέρνετε ἓνα σκοτάκι μικροῦ ἀρνιοῦ καὶ πουλιοῦ. Τὸ περνᾶτε ἀπὸ τὴν μηχανὴν τοῦ κημᾶ καὶ ἔπειτα τὸ βάζετε νὰ θράσῃ 5 λεπτὰ μὲ ὀλίγο νερὸ καὶ κρατί. Ὅταν εἶναι ἑτοιμον προσθέτετε μίαν καλὴν κουταλιὰ φρέσκο βούτυρο. Ἐχετε μουσκέψῃ εἰς γάλα ψύχα φρατζόλας, τὴν λυόνετε εἰς τὸ γουδί, ὡστε νὰ γίνῃ ἓνας ἀραιὸς χηλός, εἰς τὸν ὁποῖον ρίπτετε καὶ τὰ λυωμένα σκοτάκια καὶ ψιλοκομμένο κρὺς πουλι ψητὸ ἢ καὶ ἀρνὶ ἢ καὶ χοιρομέρι, καὶ μινιτάρια ψιλοκομμένα καὶ σωταρισμένα εἰς βούτυρο. Προσθέτετε τυρὶ πιρμεζίννας τριμμένο, 4 αὐγά, ἀλατοπίπερον καὶ μπαχαρικά, ἂν σᾶς ἀρέσουν. Βουτυρώνετε μίαν φόρμαν, χύνετε τὸν χηλὸν σας μέσῃ καὶ τὸ στέλλετε εἰς μέτριον φούρνον. Εἶναι ψημένον, ὅταν τὸ τρυπήσητε εἰς τὸ βάθος μὲ μίαν βελόναν κάλτσας καὶ δὲν ἐξέλθῃ ὑγρὰ.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

Ἐξεδόθη καὶ τὸ Β! τεῦχος τῶν παρὰ τῆς κ. Φλωρεντίας Φουντουκλή ἀγγελθειῶν ἤδη ἐκδόσεων Παιδικῶν Σκηνῶν διὰ τὰ Παρθενագωγεῖα καὶ τὰς οικογενεῖας.